

„Pán opravdu vstal z mrtvých“

Hošťálková 1. 4. 2018

Písně: 347, pěvecký sbor, 665, 346, 660 | VP: 338, 341, 343, 344

Čtení Písma: ev. Matouše 27, 62 - 66; 28, 1 - 10

Text kázání: ev. Lukáše 24, 34a

Milí bratři a sestry,

na Velký Pátek jsme si četli pašijní text, abychom si připomněli zatčení Pána Ježíše v zahradě Getsemanské, trýzeň, kterou musel protrpět na Pilátově i Herodově dvoře a nakonec jeho ukřižování na Golgotě. To je ale jen jedna část velikonoční události. Část ve které se nám zvěstuje: To, co se tenkrát na Golgotě, událo, stalo se pro tebe. Kristus umíral za můj i tvůj hřích. Na tomto záchranném díle může mít podíl každý člověk, cesta ke svobodě Božího dítěte je otevřena. Druhou částí velikonoční události je Neděle Vzkříšení, tu si celý křesťanský svět radostně připomíná dnes. Kristus přemohl moc smrti, hrob jej nemohl udržet ve svém zajetí. „**Kristus vstal!**“, nese se dnes od úst k ústům.

Ale mezi těmito dvěma dny, Velkým Pátkem a Nedělí Vzkříšení je ještě sobota. A zatímco na Velký Pátek a o Neděli Vzkříšení je hlavní postavou Ježíš Kristus, sobota vypovídá o lidské aktivitě. „**Nazítří, v den po pátku, se shromáždili kněží a farizeové u Piláta**“ a domlouvají s ním ozbrojenou ochranu a střežení u Kristova hrobu. Konečně byl Ježíš pohřben. Nepřátelé mohli být spokojeni. Případ „Ježíš“, který je tolik vzrušoval a provokoval je uzavřen. A přece ne docela. Co kdyby někdo Ježíšovo tělo ukradl? Ještě proti tomuto poslednímu nebezpečí se musí pojistit, a pak už mohou klidně spát. A tak zapečetí hrob a postaví k němu stráž. Vojáci už Ježíšovo tělo ohlídnají.

Jaké snahy už byly vyvinuty na to, aby byl Ježíš takto ohlídnán, známe to z naší nedávné minulosti. Kolikrát se už člověk pokoušel uzavřít Boha do hrobu, uvěznit jeho slovo, anebo mu vyhradit prostor v muzeu. Postavit k němu stráž, aby nezasahoval do našich záležitostí, aby nemluvil do našeho rozhodování, aby už neovlivňoval život v našem moderním světě. Ale to všechno je marné snažení. Po Velkém Pátku a sobotní ostraze nastává Nedělní ráno. S živým není možno zacházet jako s mrtvými. Živého Boha neuhlídá ani nejlepší armáda světa. Pro Toho, který přemohl smrt, nepředstavují římské ozbrojenci žádné protivníky. Stačí jeden anděl Páně, aby byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví. Bůh vzkřísil svého Syna a jeho hrob zůstal prázdný.

Nad tímto Božím jednáním zůstali překvapeni nejen jeho nepřátelé, kde by to člověk čekal, ale i ti, u kterých by to nečekal, ti, kteří mu byli nablízku a kteří s ním, za jeho pozemské pouti, chodili. Jak je to možné? Vždyť je Ježíšovo vzkříšení překvapit nemělo, měli s ním přece počítat. Vždyť je Pán od chvíle, kdy si je povolal, připravoval na to, že zemře a po třech dnech vstane. Jistě to věděly i ženy, které patřily ke kruhu učedníků. A přece nikdo z nich nepočítal s tím, že by Ježíš skutečně vstal z mrtvých. Právě naopak. Učedníci považovali Ježíšovu smrt za naprostý konec. Je to zřejmé ze všeho co po jeho ukřižování dělali a jak se chovali.

Názornou ukázkou bylo počínání obou Marií. Jako prakticky zaměřené ženy si uvědomily, že je nutno dokončit Ježíšův pohřeb. Proto jdou k hrobu. Nic zvláštního zde nečekaly. Jdou si k hrobu posedět poplakat a zavzpomínat. Jdou také dokončit to, co

nestačily udělat v pátek večer, protože se setměním začínala sobota, den odpočinku od vší práce. Nyní tedy přichází, aby Ježíšovo tělo pomazaly vonnými mastmi. Jejich jedinou starostí na cestě ke hrobu je: „*kdo jim odvalí náhrobní kámen*“. Kristovo vzkříšení bylo to poslední, co čekaly.

Obě ženy jsou obrazem věrné, ale unavené a malomyslné církve. Ano, je třeba si v paměti uchovat Kristovo slovo a řídit se Ježíšovým příkladem, ale víc se dělat nedá. Nemyslíme si to také tak? Pamatujeme si Kristova slova, známe Boží sliby, ale skutečně vážně bereme jen to, co sami považujeme za možné. Víme, co jde a co nejde. A tak i když „*věříme těla z mrtvých vzkříšení a život věčný*“, kolikrát si povíme, že smrt je smrt a tím pro nás všechno končí. Obecný názor je pro nás směrodatnější než Kristův slib. Ale tak přece přemýšlí a soudí církev, která nepočítá s živým Kristem. A Velikonoce chtějí proměnit i tuto naši bídu.

Naše přirozené myšlení je zkříženo Božím zásahem. Země se třese a hrob se otevírá. Místo, kde dosud vládla smrt, se stává místem, kde je smrt přemožena. Bůh pověděl své rozhodující slovo: slovo Života pro svého Syna i pro nás. Plány nepřátel jsou zmařeny, i plány toho odvěkého nepřítele, který se vždycky stavěl Bohu do cesty a kazil jeho dílo. Ježíš žije! Ženy šly hledat Ježíše na místo, kde nebyl, „*hledaly živého mezi mrtvými*“. To je také i náš častý omyl. Hledáme věci na nesprávném místě, a proto je nemůžeme nalézt. Také Ježíše často hledáme tam, kde není, a nehledáme ho tam, kde je. Proto se s ním nemůžeme setkat.

Podle toho, kde člověk Ježíše hledá, se pozná, co od něho čeká. Kde hledají Ježíše dnešní lidé? Kde je podle nich Ježíšovo místo? Někteří ho hledají třeba až na hřbitově. Jiní se s ním chtějí setkat ve starobylých chrámech, vyhledávají je jako místa, kde se lidské nitro zachvívá city. Jiní se domnívají, že Ježíšovo slovo je uzavřeno ve starodávných knihách, které se uchovávají jako vzácné památky z minulých dob. Hledají jej na místech, kde se na něj už jen vzpomíná, kde On sám nemluví a nejedná, kde se od něho už nic nečeká.

Velikonoce nám však připomínají: „*Nehledejte živého mezi mrtvými. Nehledejte Ježíše v mrtvých věcech a neživých předmětech. Hledejte ho uprostřed života, tam ho najdete, protože on je živ. Vyhližte ho. Naslouchejte mu. Podřizujte se jeho vůli. Důvěřujte mu. Proste ho o pomoc. Navažte s ním pevný, osobní vztah. Prostě počítejte s ním jako s živým Pánem. Tak se s ním skutečně setkáte!*“

Po setkání s anděly u hrobu jsou ženy pověřeny úkolem. Mají vyhledat učedníky a povědět jim, že Kristus vstal z mrtvých. Byla to vlastně zkouška. Teď se pozná, jestli skutečně uvěřily, že Ježíš z mrtvých vstal. Jestliže uvěřily, budou o tom mluvit. Kdo poznal, že Ježíš žije, ten o něm nemůže mlčet. Nemůže to zatajit před druhými lidmi. Má-li je aspoň trochu rád, přeje-li jim dobro. Jak by jim mohl neříct, že smrt je přemožena, že Bůh dal všem lidem možnost záchrany? Pro koho Kristus něco znamená, ten o něm nemůže nemluvit. Nevede-li i nás naše poznání Krista k tomu, abychom o něm co nejdříve pověděli jiným, pak není s naší vírou něco v pořádku. Mlčíme-li o Kristu znamená to, že o jeho životě nejsme přesvědčeni. Nevidíme v něm skutečného, živého Pána, jestliže podléháme obavám a strachu. Ale jaká je potom vaše víra? A k čemu je potom všecka naše zbožnost?

To první, co ženy slyší z úst vzkříšeného Pána a co máme zaslechnout i my je jeho: „**Nebojte se**“. - „*Nestrachujte se. Já jsem živ. Já jsem s vámi. Mé království je blízko. Mé*

slovo platí. Má láska se prosadí. Mé spasení naplní nebe i zemi.“ Ale kdo to dokáže, opravdu se nebát? Vždyť náš život je závislý na tolika věcech a okolnostech, tolika silám jsme vydáni napospas. V kolika věcech jsme naprosto bezmocní? Jak se nebát? Nebát se může snad jen ten, kdo bere věci na lehkou váhu! A přece je to jinak. Bojí se ten, kdo bere na lehkou váhu to, co vykonal Bůh. Bojí se ten, kdo nebere vážně, že Kristus vstal z mrtvých. Bojí se ten, kdo spoléhá jen na sebe a na člověka - lidi.

„Nebojte se, ale rychle jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje, tam mne uvidí.“ Mají přijmout tento vzkaz a udělat, k čemu je Kristus vybízí. Ne tedy nejprve přemýšlet, jak je to možné, že Kristus žije, a jestli to je skutečně pravda. Mají prostě poslechnout a jít do Galileje ve víře, že tam Kristus splní svůj slib a učedníkům se ukáže. To je příklad a výzva i pro nás, kteří máme často málo víry a hodně otázek a pochybností. Nezkoumejme, co podle našeho úsudku je nebo není možné. Nerozebírejme ani své vlastní pocity. Vezměme vážně, co Kristus říká. On nás nezklame. Na sebe příliš nespolehejme. Naše víra bývá chatrná, všelijaká, Jím si však můžeme být jisti. Jeho slovo je spolehlivé. Půjdeme-li poslušně tam, kam nás posílá, On nám už podá důkaz o sobě i o tom, že naše následování je správné. Nakonec se s ním setkáme a spatříme ho tvář v tvář.

Tak tedy, bratři a sestry, to, co má znít a rozezvučet také naše nitro k radostným chválám i o letošních Velikonocích je to jásavé: **„Ježíš je živý!“** Opět stojí před svými učedníky i před námi jako jejich i naše budoucnost, jako jejich i naše naděje. **„Kristus vstal z mrtvých! Kristus jistě vstal!“** Tímto starokřeslánským pozdravem se můžeme pozdravit i my, protože má svůj základ v radostném volání kruhu apoštolů: **„Pán opravdu vstal z mrtvých!“**

Amen.